

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Mariusz Wieczorek

Protokolant: st .sekr. sądowy Anita Cichosz

w obecności oskarżyciela publicznego: xxx

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 stycznia 2016 roku

sprawy **K. S.**, synowi M. i L. z d. Ł., urodzonego (...) w N.

obwinionego o to, że:

toku kontroli drogowej Pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z naczepą marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) przeprowadzonej w dniu 21 maja 2014 roku w miejscowości Z. na drodze krajowej nr (...) ujawniono, iż obwiniony pan K. S., będąc osobą zarządzającą transportem / kierownikiem w przedsiębiorstwie „SM (...): Sp. Z o.o. ul. (...), (...)-(...) A., naruszył obowiązki lub warunki przewozu drogowego poprzez dopuszczenie do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy o odpoczynku oraz aktywności kierowcy, ponieważ analiza danych zapisanych w urządzeniu rejestrującym wykazała nierejestrowanie za pomocą cyfrowego urządzenia rejestrującego na karcie kierowcy wskazań w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi w dniach 23,24,25,26,28,29,30.04.2014 roku, oraz 2,5,6,7,8,12,13,14,15,19,20,21.05.2014 roku – urządzenie rejestrujące w tych okresach zarejestrowało czynności w postaci jazdy bez kart kierowcy.

tj. o wykroczenie z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 1414 ze zm.) określone w lp. 16 załącznika nr 2 do tej ustawy w związku z jej art. 4 pkt. 22 lit. a oraz art. 13, art. 15 ust. 2, ust. 7 i ust.8 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym(Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985 r. P.0008-0021 ze zm. , a także art. 34 ust. 1 – ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr (UE) Nr 16/ 2011 z dnia 4 lutego 2014 roku w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/ 85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/ 2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. U. L 60 z 28.02.2014 r., str. 1)

orzeka

1. obwinionego **K. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 roku - o transporcie drogowym wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000,00 (jeden tysiąc) złotych,
2. zasądza od obwinionego K. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 21 maja 2014 roku w miejscowości Z. na drodze krajowej nr (...) inspektorzy z (...) (...) Inspektoratu (...) zatrzymali do kontroli drogowej ciągnik siodłowy m-ki M. (...) o nr. rej. (...) wraz z naczepą marki (...) o nr. rej. (...), który kierowany był przez kierowcę M. K. (1). W trakcie w/w kontroli inspektorzy pobrali dane z tachografu cyfrowego w/w pojazdu. Analiza danych zawartych w urządzeniu rejestrującym wykazała nierejestrowanie za pomocą cyfrowego urządzenia rejestrującego na karcie kierowcy wskazań w zakresie prędkości pojazdu, czasu jazdy, o odpoczynku, aktywności kierowcy oraz przebytej drodze w dniach: 23,24,25,26,28,29,30.04.2014r. oraz 2,5,6,7,8,12,13,14,15,19,20,21. 05.2014r. Urządzenie rejestrujące w tych okresach zarejestrowało czynności w postaci jazdy bez karty.

Pojazd poddany kontroli był własnością przedsiębiorstwa SM (...) Sp. z o. o. ul. (...), (...)-(...) A., która na wezwanie (...) Inspektoratu (...) poinformowała, iż osobą zarządzającą transportem i kierownikiem w Oddziale w W. jest obwiniony K. S., który odpowiada za obsługę logistyczną i aktywność kierowców. To obwiniony K. S. dopuścił pojazd m-ki M. (...) o nr. rej. (...) do wykonywania przewozu z naruszeniem przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących. Obwiniony K. S. odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Decyzją Głównego Inspektora Transportu Drogowego z dnia (...) r. nr (...) utrzymano w mocy decyzję administracyjną (...) Inspektoratu (...) o nałożeniu na kary pieniężnej w kwocie 5.000 złotych na firmę SM (...) Sp. z o. o. ul. (...), (...)-(...) A. – za stwierdzone naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących.

/dowód: częściowo wyjaśnienia obwinionego K. S. k.139 verte, protokół przesłuchania świadka M. K. (1) k.5-6, kserokopia protokołu kontroli Nr (...) (...)– k.1-2, kserokopie: dowodu rejestracyjnego pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz dowodu rejestracyjnego naczepy marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) – k.3-4, ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) pojazdu oraz naczepy, karty kierowcy, dowodu osobistego oraz prawa jazdy Pana M. K. (1), wypisu z licencji nr (...) na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy, wydruku z tachografu cyfrowego, dokumentu związanego z ładunkiem k.7-8, kserokopia wezwanie (...) z dnia (...) o wskazanie osoby odpowiedzialnej za powstałe naruszenia k.9-14, kserokopia pisma SM (...) Sp. z o.o. z dnia(...) k./15, kserokopia oświadczenia Pana K. S. z dnia (...) k.16-19, kserokopia pisma K. w N. z dnia (...) r. Znak: (...) - k.20, kserokopia notatki służbowej z dnia (...) r. –k.24, Kserokopie akt postępowania (...) Inspektoratu (...) o Nr (...) k.60-127, kserokopie dokumentów złożonych przez obwinionego - k.128-135, płyta z rozprawy k.142/

Obwiniony K. S. legitymuje się wykształceniem wyższym – ekonomicznym, z zawodu jest ekonomistą. Prowadzi działalność gospodarczą w postaci transportu o dochodzie ok. 7 tys. zł miesięcznie. Ma umowę o świadczeniu usług i współpracy z SM (...) w K.. Obwiniony jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu. Obwiniony jest właścicielem nieruchomości zabudowanej domem mieszkalnym o pow. Użytkowej 200 m² i działki o pow. 400 m².

Posiada dwa samochody: K. wartości 500 tys. zł rocznik 2015r. i S. (...) rocznik 2000. Obwiniony K. S. nie był karany.

/dowód: dane osobopoznawcze k.139 verte/

Obwiniony K. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W swoich wyjaśnieniach złożonych przed Sądem podał, iż okoliczność taka, że kierowca M. K. (1) nie miał włożonej karty tachografu, to on nie ma na wpływu. Kierowcy przewoźników, z którymi współpracuje oraz kierowcy (...), przyjmując zlecenie, odpowiadają za własnych czas pracy i jazdy. Dyspozytorzy dający zlecenia przyjmują oświadczenia od kierowców, iż są wypoczęci, że ma zapas czasu jazdy. Podniósł, iż to kierowca w 100% jest odpowiedzialny za tachograf, a karta kierowcy powinna być w tachografie kierowcy, który wykonuje umowę zlecenia. Wskazał, iż Pan K. miał przeprowadzone szkolenie z czasów pracy i jazdy kierowców.

/dowód: wyjaśnienia obwinionego k.139 verte, płyta z rozprawy k.142/

Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu nie wiarygodne są wyjaśnienia obwinionego, a które dotyczą okoliczności związanych z ujawnionymi w trakcie kontroli drogowej w dniu 21 maja 2014 roku naruszeniami przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących i wykonywaniu transportu, albowiem te wyjaśnienia stoją w całkowitej sprzeczności z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd ustalając stan faktyczny przedmiotowego zdarzenia oparł się w przeważającej mierze na protokole zeznań świadka M. K. (2), a które korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w przedmiotowej sprawie, a w szczególności z uznawanymi przez Sąd za wiarygodne aktami postępowania przeprowadzonego przez (...) (k.60-127), dokumentami załączonymi do wniosku o ukaranie (k.1-21). Przedmiotowe dokumenty są pełne i jasne, nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Wynika z nich jednoznacznie, że osobą w pełni odpowiedzialną za obsługę logistyczną i aktywność kierowców w firmie (...) w Oddziale w W. był właśnie obwiniony. To obwiniony był osobą zarządzającą transportem i kierownikiem w tymże Oddziale. To do jego obowiązków należało „prawidłowe wyprawienie” pojazdów do transportu w trasę i wyposażenie ich w karty pracy tachografów. Nadto wyjaśnienia obwinionego zaprzeczają zasady logiki, gdyż dane ujawnione przez inspektorów (...) wskazują, iż

w pojeździe marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) - nierejestrowanie za pomocą cyfrowego urządzenia rejestrującego na karcie kierowcy wskazań w zakresie prędkości pojazdu, czasu jazdy, o odpoczynku, aktywności kierowcy oraz przebytej drodze nie było zdarzeniem incydentalnym, jednostkowym, gdyż dotyczyło kilkunastu dni (19) w dwóch miesiącach kwiecień-maj 2014r. Przyjmując za prawdę twierdzenia obwinionego, iż on zlecał transporty kierowcom, wyprawiał ich w trasę, dokonywał on w firmie cyklicznej kontroli tachografów, kart kierowców, to niewiarygodne musi być uznanie, iż praktyka jazdy kierowcy M. K. (2) bez włożonej karty pojazdu do tachografu cyfrowego w/w pojeździe odbywała się bez wiedzy i świadomości obwinionego.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy dowodzi wadliwej praktyki stosowanej w firmie obwinionego polegającej na ominięciu rygorystycznych przepisów unijnych o czasie pracy kierowców, odpoczynku, ich aktywności itd, a wszystko w celach finansowych. Próba obwinionego przerzucenia odpowiedzialności na kierowcę za taki stan rzeczy należy uznać za przyjętą linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej za popełnione wykroczenie.

Dlatego w świetle zebranego materiału dowodowego wina umyślna obwinionego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2013r., poz. 1414 ze zm.) określone w lp. 16 załącznika nr 2 do tej ustawy w związku z jej art. 4 pkt. 22 lit. a oraz art. 13, art. 15 ust. 2, ust. 7 i ust.8 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym(Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985 r. P.0008-0021 ze zm. , a także art. 34 ust. 1 – ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 16/ 2011 z dnia 4 lutego 2014 roku w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/ 85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/ 2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego (Dz. U. L 60 z 28.02.2014 r., str. 1) nie budziła żadnych wątpliwości.

Rozważając kwestię rodzaju i wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę następujące okoliczności:

Wymierzając obwinionemu K. S. karę za wykroczenie Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości tego czynu. Zdaniem Sądu społeczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się obwiniony przekracza stopień znikomości. K. S. dopuścił się wykroczenia działając umyślnie. Obwiniony swoim zachowaniem naruszył dobro ważne dla społeczeństwa – bezpieczeństwo w komunikacji i transporcie drogowym, dlatego pozostające pod ochroną prawa. Istotne znaczenie ma także fakt, iż obwiniony działał świadomie. Do okoliczności obciążających należy fakt naruszenia obowiązków oraz warunków przewozu drogowego przez okres aż 19 dni.

Na korzyść obwinionego Sąd poczytał fakt, iż K. S. nie był dotychczas karany.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności Sąd na podstawie art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 roku - o transporcie drogowym wymierzył K. S. karę grzywny w wysokości 1.000 złotych. Sąd jest przekonany, że kara ta spełni zadania w zakresie prewencji indywidualnej i będzie ostrzeżeniem także dla innych potencjalnych sprawców tego typu wykroczeń. Wymierzając karę za takie wykroczenie należy bowiem mieć na względzie, że od prawidłowo wykonywanego transportu drogowego na drogach w poważnym stopniu zależy również bezpieczeństwo wszystkich uczestników ruchu drogowego. Dlatego zastosowanie właściwej represji karnej, która - uwzględniając rodzaj i wagę naruszonych przepisów o transporcie drogowym, postać i stopień winy a także nasilenie tej kategorii wykroczeń - powinna stanowić jeden z najistotniejszych elementów zwalczania oraz zapobiegania różnym patologią w wykonywaniu transportu drogowego na terenie Polski.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1, art.119 kpow, zaś o opłacie karnej na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt.1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. – o opłatach w sprawach karnych /tj. Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. Zm/.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji.